

РЕШЕНИЕ

№ 411

гр. Бургас, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Веселка Г. Узунова
Таня Д. Евтимова

при участието на секретаря Мирослава Хр. Енчева
като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно
гражданско дело № 20232100500008 по описа за 2023 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по въззивната жалба на Община Бургас ЕИК 000056814, със седалище: гр.Бургас, ул.“Александровска“№ 26, представлявана от кмет Димитър Николов, чрез Галина Страшимирова- юрисконсулт в ОП „Общински имоти“,подадена срещу Решение №2365/26.10.22г., постановено по гр.д.№ 529/ 22г. по описа на Районен съд-Бургас.

Решението се сочи за изцяло неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Оспорват се мотивите на съда, че Община Бургас има задължение към В и К Бургас за доставка на услуги, в качеството на потребител по смисъл на чл. 3 от Наредба №4/14.09. 2004 г., като собственик на водоснабдения процесен имот, за който се претендира вземането.

Общината се сочи за собственик единствено на дворното място с площ 485 кв.м., находящо се в гр.Бургас, кв. Горно езеро, за което е съставен АЧОС №1651/07.12.1999 г.на основание § 42 от ЗИД на Закона за общинската собственост(ЗОС), т.к.всички парцели, отредени за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините, според предвижданията на действащите към датата на влизане в сила на ЗОС подробни устройствени планове, преминават в собственост на общините.

В този документ, удостоверяващ според чл.5 от ЗОС правото на собственост на Общината в ПИ 07079.820.39, не са включени двете построени върху терена сгради, с административен адрес: гр.Бургас, ул.“Перла“ № 32. За техен собственик в АГКК е вписано физическото лице З.Б.К., който също така е титуляр на процесната за имота партида с абонатен номер 927360. Отразените в кадастъра две постройки №1 и №2, са вписани като собственост на З.К., което изключва задължението на Общината към ищцовото дружество. Обстоятелството обаче не било взето

предвид от съда при постановяването на акта му.

С оглед горните оплаквания, поведението на В и К дружеството се окачествява като злоупотреба с монополно положение. Сочи се, че Община Бургас не е била уведомена, че е считана от дружеството за потребител на услуги по процесната партида. В тази връзка са изнесени подробни съображения.

Страната се позовава в защита на тезата си на констатациите на вещите лица по назначените в първа инстанция СТЕ и СИЕ. На база липсата на доказателства за налично облигационно правоотношение между страните по делото, от което да възникне претендираното вземане, то се отрича изцяло от въззивника.

Моли се за отмяна на постановеното решение и постановяването на друго, което искане за защита съдът тълкува и като включващо молба за произнасяне с акт по същество, отхвърлящ заявената претенция изцяло. Дирят се съдебно- деловодни разноски, включая юрисконсултско възнаграждение.

Страната е представила писмени доказателства(справка от електронна страница на В и К-Бургас ЕАД от 17.11.22г.и справка от КАИС-АГКК за ПИ с горния идентификатор и за двете сгради в него от 17.11.22г.), които въззивният съд е приел.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр.Бургас, кв.“Победа“, ул.“Ген. Владимир Вазов“№3, ЕИК 812115210, представлявано от гл.ю.к. Д. Златева.

В него въззивната жалба се сочи за неоснователна, поради необоснованост на въведените оплаквания.

Поддържа се, че решението на първоинстанционния съд се сочи за постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на съдопроизводствените правила, поради което се моли за неговото потвърждаване. Страната изразява солидарност с правните съображения, изнесени от първата инстанция в подкрепа на извода ѝ да уважи заявения иск. Поддържа се, че съдът е извършил правилна преценка на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност. Споделя се тезата на РС, че постройката в имота е изградена без учредено право на строеж, поради което и на основание чл. 92 от ЗС, по приращение за неин собственик се счита притежателят на земята- в случая ответната Община Бургас. Твърди се, че нейна е била тежестта да опровергае презумпцията, съдържаща се в цитираната разпоредба, като установи при условие на пълно и главно доказване, че процесната постройка е собственост на третото лице, на чието име е вписана партидата. Позовава се и на съдебна практика на БОС в този смисъл. Намира, че ответникът попада в определението „потребител на ВИК услуги“ по смисъла на параграф 1, ал.1, т. 2 от ДР на ЗРВКУ и разпоредбата на чл.8, ал.7 и ал.9 от Наредба № 4/14.09.04г. Поради липсата на данни за друг субект, различен от ответника, който да е носител на вещни права върху водоснабдения имот, претенцията на оператора е насочена срещу ответника, явяващ се собственик на терена. Според страната няма правно значение обстоятелството, че партидата в имота не е заведена на името на собственика, а на името на трето физическо лице, което очевидно се явява държател на имота.

В обобщение се заключава, че между страните по делото е налице валидно облигационно правоотношение, по силата на което за ответника е формирано заявеното по делото задължение към В и К оператора за заплащане на предоставените услуги.

Дирят се разноски за производството, включително юрисконсултско възнаграждение. Не

се ангажират нови доказателства.

Проверката по чл.267 от ГПК сочи въззивната жалба за допустима, а служебната проверка по чл.269 от ГПК, определя като валидно и допустимо обжалваното съдебно решение.

По съществото на спора, с оглед въведените от въззивника възражения, при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и в приложение на закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по делото е образувано пред БРС по исковата молба на „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД, ЕИК 812115210- гр. Бургас против Община Бургас, ЕИК 000056814 по обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.422 от ГПК и чл.86 от ЗЗД, да се приеме за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 2 007,89 лева - главница за доставена, отведена и пречистена вода за абонатен номер № 927360, по издадени фактури за периода от 25.02.2019г. до 27.09.2021г., с отчетен период по фактурите от 22.01.2019г. до 21.09.2021г., ведно с лихва за забава върху главницата от дата на подаване на заявлението по чл. 410 - 18.11.2021г., до изплащане на вземането и за сумата от 173,74 лева - мораторна лихва, дължима за забава в периода от 28.03.2019г. до 16.11.2021г., за които суми ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. 8071/2021 г. по описа на БРС. Дирят се и съдебно- деловодни разноски за заповедното и исковото производство.

От фактическа страна претенцията се позовава на обстоятелството, че ответникът е собственик на водоснабден терен и е страна по валидно възникнало правоотношение с предмет предоставяне на ВиК услуги до водоснабден обект с административен адрес *****, с титуляр на партията З.Б.К.. Съгласно изискванията на чл. 3, ал. 1 от Наредба № 4 от 2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, качеството „потребител на ВиК услуги“ е възникнало за ответника с придобиването на собствеността на този водоснабден обект. Предоставянето на услугите се извършвало по силата на публично известни общи условия(ОУ), като отчитането се осъществявало по електронен път, посредством мобилно устройство (чл. 23, ал. 4 и чл. 32, ал. 4 от ОУ). За задълженията ищецът издавал фактури за абонатния номер, подробно описани в исковата молба, които следвало да бъдат заплатени в 30-дневен срок (чл. 33, ал. 2 от ОУ), след изтичането на който длъжникът автоматично изпадал в забава. Бездействието на потребителя пораждало правото на ищеца да предяви вземанията си, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на изтичане на 30-дневния срок за плащане, без да е необходимо да изпраща покана на изпадналия в забава длъжник.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор от ответника, с който исковете се оспорват като неоснователни, т.к.Община Бургас не се счита страна по валидно възникнало облигационно правоотношение с предмет предоставяне на ВиК услуги за посочения в исковата молба обект. За нея не било възникнало качеството „потребител“, съгласно Наредба № 4/2004г., тъй като в случая е приложима дефиницията на разпоредба от по-висок ранг, а именно: пар.1, ал. 1, т.2 от Допълнителните разпоредби на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги(ЗРКВУ), съгласно която „потребители“ са собственици или ползватели на съответните имоти. Община Бургас не била подписвала декларация-съгласие за солидарна отговорност с посоченото в исковата молба лице, като титуляр на процесната партия. Фактурите са били издавани именно на това лице, а не на общината, нито ѝ е отправяна покана за такова задължение;тя не е ползвала услуги за процесните имоти, предвид което не дължи претендираните

суми.

Съдът е уважил претенциите изцяло, на заявените по делото основания и в поисканите размери, приемайки за неоснователни защитните възражения на ответната страна. За да обоснове този краен извод, се е позовал на действалата в процесния период правна уредба, според която потребители на В и К услуги са собствениците или ползвателите(носители на ограничени вещни права) на имотите, до които са предоставени такива услуги;на констатациите на вещното лице по изслушаната в първа инстанция техническа експертиза и на обстоятелството, че имотът, за който се иска установяването на дълга, е бил водоснабдяван в процесния период, което изисква и насрещно изпълнение на задължението на клиента да заплати цената на доставката.

Възивният съд не споделя тези крайни правни изводи, като излага в тази връзка следните съображения:

Страните по делото не са пренесли пред БОС спора по фактите, очертаващи казуса, поради което съдът ги приема за установени, съобразно констатациите на първата инстанция, базирани на събраните пред нея доказателства, в следния смисъл: Имот с идентификатор 07079.828.39 по КККР на гр.Бургас,кв.“Горно Езерово“ (с площ 485 кв.м.,представляващ п-л IV в кв.5 за населеното място) е собственост на Община Бургас(АЧОС от 07.12.99г.) и има административен адрес: гр.Бургас, кв.,„Горно Езерово“, ул. „Перла“ № 32. Имотът е водоснабден преди 2000г., но не се съхранява документация кой е поискал това. Няма данни за потребителя. В и К услугата се счита предоставена в поземления имот, а не в сграда, като за целта е открита партида с аб. № 927360, която се води на името на физическото лице З.Б.К.. Наличната при дружеството доставчик документация не съдържа документи за откриването ѝ; липсват други конкретни данни за лицето, на което е предоставяна В и К услуга с аб. № 927360, но няма и такива, от които да е видно, че Община Бургас е поискала по надлежния ред да ползва В и К услуги за същия имот. За процесния по делото период е имало осъществена В и К услуга, отчетена с водомер, за която от „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД са издадени и представени по делото фактури и справка-извлечение за показанията на измервателното средство, отчитащо потребеното количество вода по партида с аб. № 927360, на наследници на абоната З.Б.К.. От 19.03.2021г. водомерът бил развален и показвал отчет 494. Водомерът се намирал в имота, в шахта под издълбана плоча. Отчитането през процесния период е било извършвано по електронен път, което не дава възможност за полагане на подписи от потребителя.

Не са ангажирани доказателства за сключен между страните по делото писмен договор за доставка на В и К услуги. Липсват данни и за издавани в такава връзка фактури на Община Бургас, като потребител в имота.

По партидата са извършвани плащания за потребление преди процесния период, но на каса и без данни за това кой е платещт. Потребителят по партида с аб. № 927360 е битов по смисъла на чл.3, т. 1 от Общите условия, във връзка с чл. 2, ал.1, т. 1 от Общите условия.

Поради неплащане на цена за отчетените услуги в процесния период, по заявление на дружеството е образувано ч.гр.д. № 8071/2021 г. по описа на БРС за исковите суми и в полза на кредитора е издадена Заповед № 3336/22.11.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, разпореждаща Община Бургас да заплати на „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД сумата от 2 007,89 лева - главница за доставена, отведена и пречистена вода за абонатен номер № 927360 по издадени фактури за периода от 25.02.2019г. до 27.09.2021г., с отчетен период по фактури от 22.01.2019г. до 21.09.2021г., сумата от 173,74 лева - мораторна лихва, дължима за

периода от 28.03.2019г. до 16.11.2021г., както и лихва за забава от датата на подаване на заявлението по чл. 410 - 18.11.2021г., до окончателното ѝ изплащане.

Няма твърдения, нито доказателства, посочените сумите да са доброволно заплатени. Не са образувани граждански и изпълнителни дела срещу З.Б.К. за посочените вземания.

В имота според вещото лице по техническата експертиза има построена едноетажна сграда, а според представена пред БОС извадка от кадастралната карта за имота, има две едноетажни постройки, които Община Бургас отрича да са нейна собственост и липсват доказателства в такава насока, а в АГКК сградите са нанесени под номера 07079.820.39.1 и 07079.820.39.2 и се водят като собственост, макар без отразен документ - на З.Б.К..

Длъжникът по частното производство е подал срещу заповедта възражение в законоустановения срок, поради което БРС е указал на заявителя възможността да предяви установителен иск за вземането си и това е сторено пред БРС в рамките на законовия срок с настоящото дело.

При тези данни спорът по делото е изцяло правен и е концентриран в различното схващане на двете страни в процеса за субекта, носител на качеството „потребител“ на В и К услуги, задължен да заплати стойността им при доказано реално изпълнение на доставката.

Бургаски окръжен съд съображава, че легално определение за това кое лице се счита „потребител на В и К услуги“ се съдържа в пар. 1, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ДР на ЗРВКУ, определящ като такъв по смисъла на този закон юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги, а съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № 14/04.09.2004 г. потребители на услугите В и К са: 1. собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдявани имоти и/или имоти, от които се отвеждат отпадъчни и/или дъждовни води, 2. собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост, и 3. собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдяваните обекти, разположени на територията на един поземлен имот и присъединени към едно водопроводно отклонение. Аналогична е и разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 1 от Общите условия на ищцовото дружество, съгласно която потребители на В и К услуги са юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти, за които се предоставят ВиК услуги.

Така посочените разпоредби се тълкуват от първата инстанция при правоприлагането по казуса, като недвусмислено сочещи за задължено по конкретния договор с В и К лице-собственикът на водоснабдения поземлен имот, т.е. ответната община, разполагаща с титул за собственост върху терена, като не ангажира в тази връзка физическото лице, което е титуляр на откритата за доставката на услугата партида и за което са налице данни за собственост на изградените в същия имот постройки.

Въззивният съд не счита обаче, че в случая вземането следва да се търси от собственика на терена, след като данните по делото сочат на застрояването му с постройки от конкретно физическо лице, посочено в КККР на гр.Бургас(одобрена със заповед през 2009г.) за техен собственик, който при това е и титуляр на откритата отпреди 2000- та година В и К партида.

Вярно е, че в производството не са представени писмени доказателства за собственост на водоснабдените постройки в имота, който е безспорно собствен на общината, но в КККР има отразяване, сочещо на права на физическото лице З.К., които не само не се оспорват от

притежателя на терена, но дори би следвало да се приемат при липса на други, за доказани със самото вписване в кадастъра, защото в началото на спорния за страните по делото времеви период и до 22.08.2019г., е действала разпоредбата на чл.2, ал.5 от ЗКИР в първоначалната си редакция(от 01.01.2001г.), според която отразените в кадастъра данни по ал. 1 и 2 на чл.2 са „доказателство за обстоятелствата, за които се отнасят, до доказване на противното“, а чл.2,ал.2,т.1 от ЗКИР обхваща и данните за правото на собственост върху недвижимите имоти.

Това обстоятелство следва да се вземе предвид според съда при разрешаването на спора, още повече и защото основният довод на ищеца В и К е, че при липса на конкретни доказателства за учредени ограничени вещни права(ползване, право на строеж и пр.), собствеността на постройките се определя от тази върху терена по правилото на чл.92 от ЗС(приращение). Тогава единственият претендент за абсолютното вещно право върху всичко трайно прикрепено и изградено в процесния ПИ 07079.820.39, би трябвало да е притежаващата го Община –Бургас, а тя отрича да е собственик и няма титул за такова право.

Не на последно място БОС съображава, че именно предвид горепосочената законова редакция на ЗКИР, партията е продължила да се води на името на З.К. и след влизането в сила на кадастралната карта през 2009г., а не на собственика на терена, поради което следва да се заключи, че по договора за В и К услуги, потребител и клиент за доставката през процесния период(според данните в процеса и до момента) не е общината- тя не е страна по договора, от който черпи правото си на вземане за цена на доставка водопреносното дружество, защото друг правен субект се води за собственик на всички изградени в този терен и водоснабдени постройки. В тези случаи теренът има обслужващо спрямо тях предназначение, по арг. от чл.64 от ЗС, съгласно който собственикът на постройката ползва по предназначение и земята около нея, въпреки, че не е негова.

В обобщение на изложеното, въззивният съд заключава, че заявленията от В и К –Бургас претенции за главница и лихви спрямо Община Бургас в конкретния случай са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Тъй като първоинстанционното съдебно решение е в друг смисъл, то следва да бъде отменено и вместо това да бъде постановено друго, съответно на вече изложените съображения.

С оглед този изход от обжалването и предвид правилото на чл.78, ал.1 от ГПК, въззивникът има правото на всички направени в настоящото производство разноски от общо 585,16лв. (включващи:65,16лв. платена държавна такса за въззивно дело, общо 150 лв. юрисконсултско възнаграждение за защита в двете съдебни инстанции и 370лв. – разноски за вещи лица в първа инстанция), а въззиваемият няма право на такива.

Мотивиран от горното, Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №2365/26.10.22г. по гр.д.№529/22г. по описа на БРС и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ обективно съединените иски, заявени от „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД, ЕИК 812115210, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, кв. Победа, ул. „Ген. Владимир Вазов“ № 3 против Община Бургас, ЕИК 000056814, с адрес: гр. Бургас, ул. „Александровска“ № 26, с които се моли да бъде установено, че Община Бургас дължи на В и К –

Бургас следните суми: от 2 007,89 лева - главница за доставена, отведена и пречистена вода за абонатен номер № 927360 по издадени фактури за периода от 25.02.2019г. до 27.09.2021г., с отчетен период по фактурите от 22.01.2019г. до 21.09.2021г., ведно с лихва за забава върху главницата от 18.11.2021 год. до окончателното ѝ изплащане и за сумата от 173,74 лева - мораторна лихва, дължима за периода от 28.03.2019г. до 16.11.2021г., за които е издадена Заповед за изпълнение № 3336/22.11.2021 год. по ч. гр. д. № 8071/2021 год. на БРС.

ОСЪЖДА "Водоснабдяване и канализация" ЕАД, ЕИК 812115210, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, кв."Победа", ул. "Генерал Владимир Вазов" № 3, представлявано от Ганчо Йовчев Тенев да заплати на Община Бургас, ЕИК 000056814, с адрес: гр. Бургас, ул. „Александровска“ № 26, представлявана от кмета Димитър Николов, сумата от 585,16лв. деловодни разноски, направени по гр. д. № 529/2022 год. на БРС и по в.гр.д.№8/23г. по описа на БОС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____